

Politiek document

Geschreven: 31 januari 2006 | Publicatiedatum: 31 mei 2006

Door: Marthijn Uittenbogaard

(Visie wordt gedeeld door: Norbert de Jonge, Ad van den Berg)

[Waarom de PNVD? | Scheiding der machten | Eerlijkheid duurt het langst | Onze visie | Onze meest in het oog springende standpunten | Integratie | Scheiding der machten II | Slot | Bijlage I | Bijlage II | Bijlage III | Bijlage IV | Bijlage V | Bijlage VI | Bijlage VII | Bijlage VIII | Bijlage IX | Bijlage X | Bijlage XI]

Waarom de PNVD?

Een politieke partij moet sturing geven aan de maatschappij, tenzij de maatschappij al zo goed in elkaar steekt dat ze een soort managementfunctie kan vervullen. In het laatste geval kijkt zij welke problemen zich voordoen en probeert deze vervolgens zo goed mogelijk op te lossen. Bijna alle huidige partijen zijn vervallen tot managementpartijen. Dit terwijl er nog altijd een hoop mis is in onze samenleving. Het is daarom van belang dat er partijen zijn met een langetermijnvisie.

Zelf ben ik altijd al geïnteresseerd geweest in politiek. Ik ben jarenlang lid geweest van GroenLinks. Ik stoorde mij echter meer en meer aan deze partij. Het leek wel alsof alleen het milieu nog van belang was. Het ledenblad van GroenLinks bevatte zeer vaak artikelen over het milieu en men liet vaak een zogenoemde allochtoon aan het woord. Controversiële thema's werden gemeden als de pest. Er was nauwelijks sprake van een debatcultuur, of alleen over bepaalde onderwerpen. Daar werd wel over gepraat en gepraat. Aangezien GroenLinks wel eens wilde gaan regeren (samen met de PvdA en het CDA) liet ze haar idealen meer en meer varen en werd ze steeds politiek correcter. Zo kreeg je bijvoorbeeld als lid brieven in de bus dat je een oorlog moest steunen omdat er geen gedonder in de partij moest zijn. Het leek wel een Sovjetpartij. De toenmalige lijsttrekker Paul Rosenmöller was als de dood om een foutje te maken in de verkiezingscampagne. Iemand die open en eerlijk staat voor zijn zaak hoeft niet erg bang te zijn om foutjes te maken. GroenLinks liet zich te veel leiden door hoe men dacht dat de media, en dus het volk, tegen hun standpunten aan zouden kijken. In zo'n geval kruipt het gedachtegoed van een partij meer en meer naar het politieke midden, daar het volk en de media niet alleen GroenLinks'ers vertegenwoordigen.

Ditzelfde gaat op voor andere partijen zoals D66, de PvdA, de VVD en ook de SP. Meer en meer onderwerpen worden taboe omdat men iedereen tevreden wil stellen, en dus gaat men moeilijke discussies maar uit de weg. Op den duur is bijna iedereen ontevreden, omdat alle partijen op elkaar zijn gaan lijken en je dus de politiek bijna niet meer kunt bijsturen met een stem eens in de vier jaar.

In 2002 werd duidelijk dat er een grote kloof bestaat tussen de politici en de kiezers. Deze kloof was voor velen een verrassing. Veel politici en journalisten hadden tot die

tijd niet veel door. Ze hielden elkaar tevreden terwijl het volk morde. Wat is er sindsdien veranderd? Helaas niet veel. Ja, journalisten hebben (zoals ze altijd doen) de kant van het volk gekozen (herijking van standpunten) en dus zijn ze veel kritischer geworden op de politici. De politici kunnen bijna niets meer goed doen en de media scoren nog altijd positief in betrouwbaarheidsenquêtes. Dit laatste komt vooral omdat kritiek op de media door diezelfde media aan het volk gebracht moet worden.

Wat zijn de problemen in de politiek? Ik zal als voorbeeld Wouter Bos nemen, de huidige leider van de PvdA. Hij zegt keer op keer dat er meer geluisterd moet worden naar de mensen in het land. Meer het land in, meer met ze discussiëren, et cetera. Dit is de les die men veelal heeft getrokken. Dit is juist absoluut wat men niet moet doen. Om deze reden is de kloof juist ontstaan. Men deed niets anders dan trachten te luisteren (en te enquêteren) om achter de 'mening van het volk' te komen. Die mening is duidelijk: geen belasting meer hoeven te betalen en tevens veel geld naar zorg en onderwijs. Wat men zou moeten doen is meer zelf nadenken en met oplossingen komen, hierbij gebruikmakend van de beschikbare kennis en van mensen die er misschien meer van afweten. Komt men tot een oplossing die het volk niet ziet zitten, dan legt men uit waarom het volk dit verkeerd ziet. Dat is politiek. Wouter Bos is een manager, net zoals Wim Kok en Paul Rosenmöller dat waren. Dit is mijns inziens gevaarlijk op de langere termijn. Het leidt tot meer en meer taboes en tot meer en meer meerderheidsterreur. Op den duur bepaalt de meerderheid hoe de minderheid moet denken en doen. Het maakt zelfs de weg vrij voor fascistische partijen. Ik zal een voorbeeld geven van meerderheidsterreur. In Nederland mag je volgens een liberaal principe doen en laten wat je wilt zolang je anderen daarbij niet schaadt. Zo mag je ook jezelf prostitueren. Je mag achter het raam gaan zitten. Moreel gezien hebben veel mensen hier moeite mee, dit is bekend. Maar nogmaals: als iemand dit vak wil uitoefenen uit vrije wil, moet het kunnen. Nee, zegt men steeds vaker, want er vindt veel misbruik plaats in de prostitutie en het geeft overlast. En dus wordt er meer en meer verboden. Een staat zou misbruik moeten aanpakken en mensen die overlast veroorzaken moeten aanpakken, maar nee: men sluit de bedrijfstak, de raamprostitutie in Arnhem. Het werkelijke doel is politiek gewin, daar een strijd tegen prostitutie stemmen oplevert. En beetje bij beetje vallen zij dus deze branche aan in plaats van de misstanden aan te pakken. Wanneer je het liberale principe aan je laars lapt, zullen behalve de prostitutie ook de homoseksuelen het moeilijker en moeilijker gaan krijgen, simpelweg omdat ze tot een minderheid behoren. Pedofielen zijn vandaag de dag al helemaal tot 'untermenschen' bestempeld. Simpelweg door ze monddood te maken en door ze collectief verantwoordelijk te houden voor de daden van enkelen. En door alleen maar vooroordelen te verkondigen in de media. In feiten is men steeds minder geïnteresseerd, daar het toch gaat om de sympathie van de meerderheid en dus niet (of steeds minder) om de waarheid.

In Amerika is deze meerderheidswaazin nog verder gevorderd. Daar krijgt een licht verstandelijk gehandicapte jongen van 18 jaar die orale seks bedreef met een andere licht verstandelijk gehandicapte jongen van een paar jaar jonger 17 jaar celstraf! Dankzij een groepering die de rechter erop wees dat, indien het een heteroseksuele relatie geweest was, hij maximaal een paar jaar had kunnen krijgen, werd hij gelukkig

vrijgelaten. Vijf jaar heeft hij gezeten voor vrijwillige orale seks! Ook kreeg er een man levenslang voor het sabbelen aan kindertenen! En zo kun je duizenden en duizenden gevallen beschrijven die te inhumaan voor woorden zijn qua straf, maar ook qua onzorgvuldigheid in de rechtsgang. Nederland is ook meer en meer aan het afglijden naar een inhumane angst- en haatmaatschappij. De seventies liggen helaas ver achter ons. Dit is de reden dat een partij als de PNVD nodig is.

Partij voor Naastenliefde, Vrijheid & Diversiteit (PNVD) is een liberale humane politieke partij. Dit houdt in dat we weinig overheidsbemoeienis willen, mensen zoveel mogelijk eigen verantwoordelijkheid en ruimte geven om hun leven in te delen zoals zij dat wensen. Echter zul je altijd mensen hebben die het (tijdelijk) niet redden. Deze mensen probeer je uiteraard te helpen. De PNVD wil een basis regelen zoals gratis scholing voor kinderen, gratis vervoer, gratis woonruimte (woonkeet), gratis uitkering en gratis zorg. Mensen die zelf genoeg verdienen ontvangen geen uitkering en betalen ook hun eigen woonruimte. Het aantal ambtenaren zal drastisch kunnen worden verminderd. Dit aantal is in de loop der jaren flink gegroeid in vergelijking met bijvoorbeeld 100 jaar terug. De politiek bemoeit zich minimaal met de scholen, met de ziekenhuizen, met de bedrijven en met de rechterlijke macht.

Scheiding der machten

Inhumaan beleid komt standaard voor in regimes waar de macht in handen is van enkelen. Elk regime dat centraal geleid wordt door een handjevol mensen zal haar minderheden keihard vervolgen. Deze minderheden zijn bijvoorbeeld politieke minderheden (minderheidsstandpunten) alsook vaak seksuele minderheden. Vrijheid van meningsuiting is altijd ver te zoeken in totalitaire systemen. Angstige burgers reageren hun woede meestal af op minderheden, en de enige legitimiteit van de machthebbers is nogal eens het onderdrukken van minderheden. Vaak ook zal de woede zich richten naar andere volkeren. Naast interne agressie dus ook agressie naar buiten toe. Oorlogen zijn vaak een onontkoombaar resultaat van systemen waar de macht in handen is van enkelen. De zittende machthebbers wegwerken is vaak zeer moeilijk. Iedereen is bang, mensen die het geprobeerd hebben stonden veelal alleen en zijn hard afgestraft en men wordt gemanipuleerd via staatspropaganda bij het leven. De woede moet zich dus richten op aanwijsbare groepen binnen de samenleving en meestal ook buiten de samenleving (oorlog).

Ik denk dat we redelijk in de richting zijn gegaan van zo'n totalitair regime. De machthebbers zijn vooral de journalisten, die veelal als een klik bepalen wat men denken moet. Politici zijn of bang of populistisch geworden. Ze doen beiden dat wat de media willen dat ze doen. De eerste stapt hierbij echter ietwat op de rem, de tweede wil vol gas gaan. Het resultaat is nimmer bemoedigend, daar men niet durft om eerlijk te zijn en men beleid voert op basis van vooroordelen en angsten. Leiderschap is hoognodig. Dit betekent niet dat we één leider nodig hebben, maar honderden, zoniet duizenden. Elke politicus moet leiderschap durven te tonen; zo ook elk schoolhoofd en elke politieagent en elke 'gewone burger'. Zo weet men weer waar men aan toe is en is de kans niet zo groot dat het uit de hand loopt. Ik zal een voorbeeld geven: het

studiehuis. Op scholen moest ineens een studiehuis ingevoerd worden. Onderwijzers die dit niet zagen zitten hadden pech. Idem dito voor de leerlingen. Van hogerhand werd het simpelweg opgelegd. Meteen kwamen er problemen aan het licht, maar het is voor degenen die het ingevoerd hebben gezichtsverlies om dit toe te geven. Dus het weer afschaffen of het geheel over een andere boeg gooien is er niet bij. Pas als het volledig uit de hand loopt grijpt men in. Hoe had het anders gekund? Simpel, met scheiding der machten. Had het studiehuis als concept aangeboden aan alle scholen. Laat degenen het uitvoeren die erachter staan. Zo heb je in ieder geval al gemotiveerde mensen, en dat scheelt soms ook al wat slagingskansen betreft. Zien ze dat het ergens mis gaat of verbeterd kan worden, dan kunnen ze ter plekke ingrijpen. Ze zitten er kort op en hebben minder last van gezichtsverlies. Werkt het studiehuis zeer goed, dan zullen andere scholen dit vanzelf overnemen. Maar misschien werkt het alleen goed in Zeeland en niet in Friesland. In dat geval zal (bijna Darwinistisch) alleen Zeeland studiehuis scholen hebben en Friesland niet. Een enkele Friese school die het geprobeerd heeft, maar daar snel op teruggekomen is. Het resultaat zal zijn dat leerlingen tevreden zijn, en ook de onderwijzers kunnen tevreden naar school. Politici moeten zich niet overal tot in de puntjes mee bemoeien. Nederland heeft behoefte aan beslissingsgroepjes (of individuen) die direct bij de zaak betrokken zijn, in plaats van een groot collectief Den Haag (of Hilversum, et cetera) dat alles maar bepaalt en doordrukt tot wanhoop van de betreffende burger(s).

Eerlijkheid duurt het langst

Hoe kun je eerlijk zijn wanneer je behoort tot een politieke partij die linksom of rechtsom kan gaan wat veel standpunten betreft? Simpel: door overal omheen te draaien en alle opties open te houden. Dit vind ik ook een vorm van liegen en bedriegen. Als je een eigen mening en visie mag hebben binnen een partij, kun je ook eerlijk zijn. Wijkt je visie echt te veel af: tja, dan zit je toch echt bij de verkeerde partij. In dat geval kun je overstappen naar een andere partij of zelf een partij oprichten. Dit is niet de reden dat de PNVD is begonnen, want er zijn eigenlijk partijen genoeg. Echter, daar ze tegenwoordig bijna allemaal weinig ideologisch zijn (uitgezonderd de kleine christelijke partijen) zijn we begonnen met de PNVD. Want GroenLinks, de VVD, D66, et cetera van binnenuit verbeteren is veel moeilijker dan het huidige systeem van buitenuit een alternatief aan te bieden. Fortuyn heeft dit al bewezen en hopelijk gaat het ons ook lukken. Niet dat we zo op zetels geilen, maar wel omdat we mensen de kans willen geven om op een eerlijke humane liberale partij te kunnen stemmen. Wij luisteren naar het volk en naar individuen als ze iets zinnigs te melden hebben. Zijn we het niet eens met mensen, dan zeggen we dit en leggen we uit waarom wij er anders over denken.

Onze visie

Ik heb nu uitgelegd waarom ik de huidige partijen niet goed vind, en dat de PNVD humaan liberaal is. Maar wat is nu precies onze visie? Weinig overheidsbemoeienis: is dat per definitie zo humaan, dan? Nee, niet per definitie. Er komt meer bij kijken. De PNVD wil wel degelijk sturing geven aan de maatschappij. Dit willen we doen middels

het maken van goede wetten. In ons partijprogramma staat wat we zoal willen aan wetten, en dus ook wat betreft de wetgeving voor wanneer iemand een wet heeft overtreden. Wij willen de volgende zaken zien te bereiken:

- De eigen verantwoordelijkheid stimuleren door minder voor mensen te regelen en te beslissen, waardoor mensen zekerder en gelukkiger door het leven kunnen gaan. We bieden hulp aan mensen die dit nodig hebben.
- Duidelijke wetgeving. Geen gedoogbeleid: iets mag of iets mag niet. Tevens een humaan rechtsstelsel: eerlijk proces, onafhankelijke rechters, hulp voor slachtoffers, daders menselijk behandelen met als doel: terugkeer in de samenleving zonder nieuw wetsovertredend gedrag.
- Stimuleren van maatschappelijke controle door buurtwinkeltjes te stimuleren en door angsten weg te nemen c.q. tolerantie te kweken. Hierdoor kunnen mensen weer met elkaar leven in plaats van langs elkaar heen. Meer eigen initiatief kan mensen ook nader tot elkaar brengen.
- Respect voor andersdenkenden stimuleren. Dit zal het resultaat zijn van het vorige punt.

Onze meest in het oog springende standpunten

Dit zijn zonder twijfel onze standpunten met betrekking tot het koningshuis. Grapje. Nee, onze seksuele standpunten zijn de punten waar men het vooral over heeft. In partijprogramma's lees je vandaag de dag weinig standpunten betreffende de seksualiteit. Dit is eigenlijk vreemd daar seksualiteit en intimiteit toch belangrijke zaken zijn in het leven van mensen. Wij menen dat er wat seksuele zaken betreft, nog een hoop verbeterd kan worden. Door bijvoorbeeld goede voorlichting te geven en wel vanaf een jonge leeftijd. Anders loop je de kans dat seksualiteit weer een generatie een taboeonderwerp blijft. Dit is al honderden jaren zo, dus laten we eens met deze nadelige traditie breken. Veel mensen hebben namelijk seksuele problemen. Of men weet iets niet, of men durft iets niet, of het seksuele contact gaat te verkramp, of überhaupt het spreken met het andere (of gelijke) geslacht gaat mensen moeilijk af. Dus dat we aandacht besteden aan seksualiteit, intimiteit en gevoelens is niet onbelangrijk. Wanneer andere partijen wel aandacht besteden aan seksualiteit, is het doorgaans negatief: het harder bestraffen van zedendelinquenten. Beter is het om seksuele mishandelingen te voorkomen, uiteraard. Het harder straffen heeft veelal ook een moralistisch tintje. Sinds 1970 mogen we dan geen homo's meer castreren, maar (on)bewust onderdrukken en criminaliseren we seksualiteit nog altijd. Laten we eens normaal doen over lichamelijk genot. En over de uitingen van liefde voor elkaar, hoe eng en persoonlijk dat ook voor mensen is. Ons motto is: wees niet bang jezelf bloot te geven. Dit mag van de PNVD zelfs letterlijk; moeten is hier niet bij. Onze twee meest vergaande standpunten voor veel mensen betreffen het legaliseren van (pedo)seksuele contacten vanaf 12 jaar en het legaliseren van kinderpornobezit. Eigenlijk is de verontwaardiging hierover vreemd, omdat niet zo lang geleden bijna alle politieke partijen vonden dat privé-bezit van kinderporno moest kunnen, en de leeftijdsgrens van 12 jaar voor seksuele contacten was ook wijdverbreid. D66 en de PPR hadden zelfs een leeftijdsgrens van 0 in hun partijprogramma. En nee, dit is geen typfout. Men

vond dat je moest kijken of er sprake is van dwang en misbruik in een relatie en niet naar een arbitraire leeftijdsgrens. De laatste jaren is seksualiteit door andere factoren weer een groter taboe geworden, maar de PNVD is een partij met een langetermijnvisie en dus gaan wij niet mee met de steeds verdergaande puritanisering. Wij willen de weg wijzen van vrijheid en tevens die van minder seksueel misbruik. Er is wetenschappelijk gezien geen goede grond om kinderen seksueel te onderdrukken door ze zoveel mogelijk af te schermen van mensen met meer seksuele kennis en ervaring, of door ze te leren dat seks voor later is en ze constant te controleren. De nieuwe zedenangst heeft te maken met het zoeken naar zondebokken en met het feit dat kinderen en jongeren steeds mondiger worden. Door ze zogenaamd te beschermen kun je ze meer en langer onderdrukken. Op dezelfde manier ging de vrouwenonderdrukking vroeger in z'n werk. Ook hun seksualiteit werd veelal ontkend en ze werden 'beschermd' tegen 'misbruik' en 'onzedelijke' gedragingen. Dat kinderen meer en meer en steeds jonger seksueel actief worden, valt nauwelijks te stoppen. En waarom zouden we zoiets willen? Laten we het in goede banen leiden en het resultaat zal alleen maar positief zijn. Een fijn wat hun lichaam betreft en wat relaties met anderen betreft, heeft op het gehele latere leven een positieve uitwerking.

Ook is het zo in de westerse samenlevingen dat kinderen steeds meer apart komen te staan van de wat oudere jongeren, en zij op hun beurt van volwassenen; ook de bejaarden leven veelal apart. Van de PNVD mogen deze groepen wel meer met elkaar mengen. Nu lijkt de economie belangrijker dan levensgeluk. Bejaarden 'dumpen' we in verzorgingstehuizen terwijl ze beter zo lang mogelijk met en onder ons kunnen leven. Hetzelfde gaat op voor jongeren die meer en meer gescheiden leven zonder veel sociale controle van een vorige generatie. Zelfs jongeren willen steeds minder met hun ouders carnaval vieren. Liever zuipen ze zich klem met leeftijdsgenoten. Logisch, omdat de generatiekloof te groot is. Men kent elkaar niet eens. Wel als persoon, maar niet emotioneel. De meeste ouders kennen eigenlijk hun eigen kinderen niet eens goed.

En dan nu de kinderporno. In alle Westerse landen mag je alles zien: filmpjes van onthoofdingen, van vrouwenverkrachtingen, mishandelingen, niets uitgezonderd, behalve kinderporno. Dit is naar mijn mening ongrondwettelijk: je moet alles kunnen zien, horen en lezen, zodat je er een oordeel over kunt vellen. Over hoe ernstig of hoe mooi iets is. Alleen fascistische, dictatoriale e.d. regimes verbieden filmbeelden, teksten en foto's. In Nederland heeft men tot in de jaren negentig kinderpornobezit met rust gelaten, maar zoals ik al eerder aangaf wordt het Westen steeds intoleranter. De leeftijdsgrenzen zijn omhoog gegaan en de straffen rijzen de pan uit. Maar het gekke is dat het er niet toe doet of een opname schadelijk was voor het betreffende kind (of jongere). Dat wordt als een feit aangenomen. De PNVD is een pro-seksuele partij, die alleen misbruik wil aanpakken, en liever nog wil voorkomen.

Als laatste seksuele onderwerp stip ik de videoclippen aan op MTV, The Box en TMF. Hier is de laatste jaren ook veel negatieve aandacht voor. In mijn ogen is dit grotendeels onterecht. Er is op zich niets mis met lustgevoelens. Je moet er wel mee weten om te gaan. Het verband tussen groepsverkrachtingen en deze clips leg ik niet. De groepsvorming van jongens tot jeugdbendes kwam in de VS en Frankrijk al eerder

voor dan dat de videoclipps zo seksueel waren. Het heeft te maken met enerzijds de vrouwenonderdrukking en een antiseksueel klimaat thuis, en anderzijds een geseksualiseerde omgeving buitenshuis. Het zijn met name bepaalde groepen mensen die aan groepsverkrachtingen doen. Anderen zien de clips ook, maar vallen niemand lastig. De oplossing is dus seksuele opvoeding van jongs af aan (op scholen) en respect creëren voor meisjes en vrouwen. Mannen zijn niet de baas over vrouwen. Nu willen jongeren zulke clips zien omdat het óf hun denkbeelden al zijn, óf omdat het gewoon geil is als een meid lekker gewillig/onderdanig is. Films en clips zijn er altijd om je te prikkelen. Je hebt moordfilms, seksfilms, komedies, maar geen films waarin je ziet hoe je buurvrouw soep aan het koken is. Dat laatste trekt niet echt. Iedereen weet dat films niet (geheel) reëel zijn. Het is opvallend dat je wel vaak onderdanige sexy meiden in clips ziet, maar weinig onderdanige sexy jongens. Dit komt omdat meiden nog te veel in de onderdanige rol zitten, waardoor zij nog niet echt voor een clipcultuur zorgen die meer in evenwicht is. De homo's zijn wat dat betreft met te weinig om daarvoor te zorgen. Ook is seksualiteit in clips zo nadrukkelijk (en banaal) aanwezig, juist vanwege het taboe erop. Zo proberen (veelal Amerikaanse) sterren de strijd aan te gaan tegen het puritanisme. Het is dus meer politiek dan het lijkt.

Integratie

De PNVD is van mening dat je niet te veel mensen moet toelaten uit andere culturen. De reden is simpel. Stel je laat mensen toe die alle roodharigen haten. Als deze groep te groot wordt zullen de roodharigen op den duur worden vervolgd, tenzij de immigranten inmiddels van mening zijn veranderd. In de praktijk levert het te veel problemen op wanneer een bevolking wordt overstroomd met te veel nieuwe mensen. De PNVD wil alleen mensen toelaten die aantoonbaar voor hun leven te vrezen hebben. Het zou mooi zijn wanneer iedereen overal zou kunnen wonen waar hij of zij maar wil. Echter zijn we momenteel nog ver verwijderd van die situatie. De welzijnsverschillen zijn ook nog te groot in de wereld.

De PNVD wil de integratie bevorderen door scholen die gebaseerd zijn op een religie te verbieden. Het voordeel is dat men eerder mengt en dat kinderen minder geïndoctrineerd worden wat een geloof betreft.

Scheiding der machten II

Vanwege het feit dat we scheiding der machten een groot goed vinden, zal de PNVD nooit een minimumstraf vastleggen in de wet (uitgezonderd boetes, alhoewel die wellicht ook beter door de rechters kunnen worden vastgelegd). Een rechter kan zelf beslissen hoe hoog een straf moet zijn; waarom zouden politici dit beter kunnen? Politici laten zich eerder leiden door de meerderheid van het volk, terwijl een rechter ietwat onafhankelijker kan oordelen. Een rechter is namelijk niet afhankelijk van het feit dat hij of zij herkozen wordt door het volk. Politici zijn meestal niet zo in feiten en omstandigheden geïnteresseerd, maar hebben stemmenwinst als eerste prioriteit.

Vanwege het standpunt van de scheiding der machten zal de PNVD ook nooit lokale

partijen oprichten. Lokale partijen zijn vaak afhankelijk van hun grote broer in Den Haag, en dit is veelal ook de dood in de pot.

Slot

De maatschappij heeft een partij als de PNVD nodig. Weg met de angst, weg met de opoffering van meer en meer van onze privacy en vrijheid. Schiet ons niet meteen af omdat we te veel afwijken van de rest. Vandaag de dag wijk je al snel af wat standpunten betreft, daar er een cultuur heerst waarin iedereen hetzelfde moet denken en zijn. Verbreed je horizon, lees ons partijprogramma zo onbevooroordeeld mogelijk door en doe met ons mee, zodat Nederland wellicht een grote stap vooruit kan zetten.

Zonder geloof en doorzettingsvermogen lukt niets. De PNVD gelooft in een fijne en gezellige maatschappij. U gelooft daar hopelijk ook in.

Bijlage I:

Er lijkt iets merkwaardigs aan de hand met het verschijnsel "seksueel misbruik"-althans met het maatschappelijke gevoelen daarover. De afgelopen jaren (en na de affaire-Dutroux is er van een stroomversnelling sprake) lijkt er zich een bijna-consensus te vormen die weliswaar nooit expliciet wordt uitgesproken, doch die zich wel simpel laat formuleren: iedere seksuele relatie tussen twee mensen die zich in een structureel ongelijke machtspositie bevinden staat gelijk aan seksueel misbruik. Deze stelling gaat dan op voor artsen en patiënten, sportcoaches en pupillen, pastores en parochianen, docenten en studenten, en last but not least natuurlijk: meerder- en minderjarigen. En de stelling heeft nog een vervolg, te weten dat seksueel misbruik ook automatisch misbruik van de ergste soort is. Mensen die zich hieraan schuldig maken zijn ten diepste immoreel en in essentie crimineel. [...] Mijns inziens is het begrip seksueel misbruik inmiddels op een schrikbarende manier een eigen leven gaan leiden, en begint het denken erover soms beklemmende vormen aan te nemen. Het feit dat de aanwezigheid van een machtsrelatie tussen twee mensen op zichzelf nog niet eens aan aanwijzing voor "misbruik" vormt, het feit kortom dat de "machtige" partner zijn macht daadwerkelijk misbruikt moet hebben om de ander een lichamelijke relatie op te dringen, voor er van seksueel misbruik sprake is, zal in abstracto door weinigen worden ontkend. Doch in de praktijk wordt dit makkelijk vergeten, bijvoorbeeld door er op te wijzen dat het bij machtsongelijkheid vaak moeilijk vaststelbaar is of er van werkelijke vrijwilligheid, of toch van dwang of drang, sprake was. Om vervolgens, in een verre van logische stap, het criterium van de vrijwilligheid voor dit soort situaties dan maar helemaal overboord te zetten, en te vergeten dat iemand die werkelijk in vrije wil tot seks heeft besloten eenvoudig geen grond tot klacht heeft, al was de voormalige partner dan honderdmaal zijn of haar "bovengeschikte". [...] En er lijkt ook simpelweg geen grond voor de dramatische stelling dat ieder seksueel spelletje met een kind per definitie als een traumatiserende gebeurtenis ervaren moet worden. Wat

dit betreft hebben de deskundige keizers zelf geen kleren aan. Althans, er zit wel een grond van waarheid in deze gedachte, maar dan slechts als een bittere selffulfilling prophecy. Het zijn juist degenen die roepen dat hier al bij voorbaat iets vreselijks gebeurt, die een sfeer van angst en schaamte scheppen, waardoor het gebeurde inderdaad angstig, onbespreekbaar en daardoor traumatiserend wordt. Mijns inziens is de intense opwindning over alomtegenwoordig seksueel misbruik, ook in die gevallen waarin daar feitelijk geen sprake van is, paradoxaal genoeg geen gevolg van afgenomen verdraagzaamheid, doch een bijverschijnsel van een juist sterk toegenomen seksuele tolerantie in onze samenleving. De dagelijkse televisie biedt ons voorlichting over dildo's, travestie en sadomasochisme, en het homohuwelijk is inmiddels serieus bespreekbaar geworden. Na de "woeste" jaren zestig is de trein van de seksuele revolutie niet tot staan gebracht maar onafgebroken doorgedenderd. Met als gevolg dat het nog altijd vitale, want in de oude, christelijke moraal gewortelde besef dat seks toch een zonde is die slechts bij uitzondering (in een vast heteroseksueel partnerschap) mag worden beoefend langzamerhand geen kant meer op kan. Het christelijke geweten, dat ons allen tot op zekere hoogte eigen is, wordt dagelijks geschoffeerd, gebombardeerd en aan scherven geschoten. En het is dit in de verdrukking geraakte antiseksuele besef, dit sluimerende onbehagen met een vrijheid die nog altijd niet geheel vanzelfsprekend aanvoelt, dat zich een uitweg zoekt en zo'n uitweg ook vindt - in verontwaardiging over iets dat, God zij dank, nog wel als schandelijk exces ervaren mag worden. Ik zou er voor willen pleiten dit christelijke geweten eindelijk eens definitief ten grave te dragen.

bron: Artikel < "Seksueel misbruik" lijdt aan inflatie > door Eric Van Ree; NRC Webpagina's; 23 september 1996

Bijlage II:

Democratie hoort regering en volksvertegenwoordiging voldoende ruimte te bieden om onheil te voorkomen, ook al wenst het volk dat onheil; om impopulaire maatregelen te nemen, als die op langere termijn voor het volk voordeliger zouden uitwerken; om niet voortdurend de clown te hoeven spelen en de gelukzalige idioot, maar voldoende tijd over te houden voor een goed boek, culturele verdieping of bijscholingscursussen. [...] De politieke partijen zijn op elkaar gaan lijken. En als het onderscheid tussen de partijen vervaagt zal een politicus ineens het hele volk moeten gaan behagen, vooral als hij als partijlid ook nog eens wil promoveren en minister wil worden. [...] De media en de gelijkgeschakelde partijen stimuleren wederzijds de hoogst gewenste schaalvergroting. Elk streven is gericht op de zo groot mogelijke groep. Bij de partijen, de omroepen, de organisatoren van evenementen. Daaruit volgt met ijzeren logica dat steeds meer minderheden in het gedrang komen. En dat we steeds meer aansturen op één partij. [...] Sinds wanneer is het volk geen monster meer? De politieke partijen, de kranten, de schrijvers, ze doen allemaal of hun neus bloedt. Het volk heeft gelijk. Er wordt te weinig naar het volk geluisterd. Het volk mort. Het volk mort terecht. We moeten het volk bereiken. We moeten meer volk bereiken. Wie bepaalt wat goed is?

Het volk. Wie bepaalt wat mooi is? Het volk. [...] Van populisme bij klein-links kan men koud noch warm worden. Maar het populisme in de VVD is verreweg het meest fatale verschijnsel na de Tweede Wereldoorlog. Een volkse kongsie is er in die partij altijd geweest. Maar ze was nooit het hele liberalisme. [...] De partijen die tussen de sjablonen van rechts en links in hangen voelen begrijpelijkerwijs de adem van extreem-rechts en het nieuwe volksfascisme het heetst in hun nek. Traditioneel zijn ze anti-populistisch en toch zien ze hun aanhang wegzwemmen naar het Vlaams Belang en naar de Groep Wilders. [...] De traditionele dam tussen wijs bestuur en volkswil van de korte termijn is grondig verbrokken: de dam van de instituten, de verenigingen, de universiteiten, de onafhankelijke pers. [...] De hele dag door wordt er tot in de meest verborgen hoekjes van, zeg maar, voetbalverslaggevers en televisierecensenten, gesmaald op elite, kwaliteit, minderheden, fatsoen. Bij de lezer zou het licht iedere keer op rood moeten springen, maar het blijft op groen staan. [...] Politici kunnen geen lessen trekken uit de geschiedenis. De geschiedenis is immers afgeschafte. Het beest in het volk ligt altijd op de loer. De volksmond heeft altijd honger. Er is slechts een politicus voor nodig om het beest ergens op af te sturen. [...] De nieuwste lichte volksmennisers verspreidt steeds meer angst, want angst boeit en bindt het volk. Angst baart ook vijanden. [...] Maar de leiders wijzen de verkeerde vijanden aan. Ze zoeken de vijanden van buiten, de vreemdeling. Ze zien vlijtig de vijand in ons midden over het hoofd. De vijand binnenin, de gewone man, de naakte en fatale aap in ons.

[De definitie die Komrij in zijn stuk geeft van het woord 'populisme':] Populisme komt neer op het opvrijen van de massa om er beter van te worden. Populisme komt neer op het lippendienst bewijzen aan de gewone man zonder onderscheid te maken tussen domme, slimme, hardwerkende, luie, rancuneuze, tolerante, humane en debiele gewone mannen. Populisme komt neer op totale minachting voor de gewone man. Populisme is een schijnvertoning. Populisme is wat ik het meest haat van al. Met een haat die me mens laat voelen.

bron: Essay 'Sinds wanneer is het volk geen monster meer?' - De omhelzing van het populisme' door Gerrit Komrij; Komrij sprak op 21 juni 2005 deze openingsrede van de SLAA-serie 'Over grenzen' uit in de Balie te Amsterdam; Vrij Nederland nummer 27-28; 9 juli 2005

Bijlage III:

Neen, als ik aan nieuw fascisme denk, dan denk ik aan de ijverig doorwerkende technocraten, [...] die onze vuilniszakken openmaken om vast te stellen of wij milieuaanwijzingen overtreden, die filosoferen over de mogelijkheden die de informatica biedt bij controle op het gedrag van de burger, aan PTT's die de telefoon gebruiken - ook als die op de haak ligt - als afluisterapparatuur, aan technuten die allerlei informatiebestanden aan elkaar willen koppelen voor goede doelen zoals het tegengaan van belasting- en steunfraude en van het illegaal in het land verkeren, aan commissarissen van politie die elke gelegenheid aangrijpen om te roepen om meer

bevoegdheden en cellen [...]. Het nieuwe fascisme zal binnensluipen op kousevoeten, op golven van technologische mogelijkheden en zal de gedaante hebben van een anonieme bureaucratie geleid door even anonieme bureaucraten en verambtelijke politici.

Dat laatste is zo ongeveer het ergste wat een jongere kan overkomen, er niet bijhoren. [...] Aan de ene kant op en top individuen, betrekkelijk assertief en sociaal vaardig in hun contacten, dikwijls heel goed wetend aan welke kant hun boterham gesmeerd wordt, en aan de andere kant dat irritante conformisme. Je niet willen onderscheiden, wel binnen de groep maar niet als dit de consequentie heeft erbuiten te staan.

[...] het is deze minister die om al maar meer geld en cellen en bevoegdheden roept, het is deze minister die de voorbereidingen tot een misdrijf strafbaar wil stellen met alle manipulatiemogelijkheden van dien, het is deze minister die weigert op te treden tegen wettelijk ongeoorloofde afluisterpraktijken, het is deze minister die roept om een ongeclausureerde legitimatieplicht [...]. Wij bezitten in Hirsch Ballin de meest repressieve minister van Justitie van na de Tweede Wereldoorlog [...].

Van alle Europese landen was de uitroeiing van de joden hier het best georganiseerd en het meest effectief. [...] Ik zeg dit, omdat dit ons iets milder kan stemmen over onze oosterburen en omdat het morgen echt weer kan gebeuren. We zullen het waarschijnlijk niet eens direct herkennen, want de geschiedenis herhaalt zich zelden integraal en in dezelfde vorm.

[...] gemeenschappen van leraren, leerlingen en ouders [zijn] verworden tot anonieme leerfabrieken waar half-crimineel gedrag een goede voedingsbodem vindt. De schreeuw om aandacht van de leerling in het onderwijs is wellicht nog nooit zo groot geweest als vandaag.

bron: Pim Fortuyn in zijn boek 'Aan het volk van Nederland'; Uitgeverij Contact Amsterdam/Antwerpen vierde druk 1993

Bijlage IV:

Er heeft zich een hardnekkig misverstand genesteld in ons soort samenlevingen. Wijdverbreid is het idee dat onderwijs gegeven moet worden om kennis over te dragen. [...] Onderwijs behoort in de eerste plaats vorming te zijn. Vorming die een leven lang meegaat, zo leert ons de ervaring. Datgene wat men opdoet in de eerste twintig jaar van zijn leven, bepaalt grotendeels de verdere gang daarvan, mentaal, cultureel, sociaal en economisch. Die vorming vindt plaats in de intermenselijke relatie. De belangrijkste is zonder twijfel die tussen leermeester en leerling. Dat kunnen uiteraard ook vrouwen en meisjes zijn.

In het onderwijs is van hoog tot laag die relatie van leermeester en leerling vernietigd. Als ze er nog is, is het omdat er nu eenmaal altijd leermeesters zijn die, tegen de

stroom in, leermeester zijn en blijven.

De bestrijding van de misdaad resulteert in een roep om almaar meer cellen en bevoegdheden voor politie en justitie. De stilzwijgende veronderstelling is dat deze daar een goed gebruik van zullen maken, zonder de belangen van de burgers te schenden. Dat blijkt in de praktijk te dikwijls geheel of ten dele niet waar te zijn. Er is onvoldoende toezicht op politie en justitie, althans effectief toezicht. De rechterlijke macht is daar enigszins in meegegaan door de wet op te rekken. Dat is een buitengewoon gevaarlijke ontwikkeling. In onze rechtsorde is het immers de rechter die, onafhankelijk van politie en justitie, een oordeel velt. Hij is het schild en de betrouwen van de verdachte burger.

bron: 'De verweesde samenleving' door Pim Fortuyn (Karakter Uitgevers 2002, eerste druk 1995)

Bijlage V:

Het is moeilijk te voorspellen waar de volkswoede zich tegen keren gaat: tegen de Joden, tegen de grote warenhuizen en supermarkten, tegen de homoseksuelen, tegen de kleurlingen of tegen de negers. Ik denk tegen de kleurlingen, omdat die deels blank zijn, en men hen daarom 'binnendringen' en bezoedelen van de blanke maatschappij', tovenarij, hekserij, streven naar de macht enzovoort ten laste kan leggen. Ik bedoel: het te vervolgen object moet vreemd maar toch ook eigen zijn.

bron: Gerard Reve; brief van Gerard aan Simon (en Tiny) Carmiggelt; 11 augustus 1971; uit: De taal der liefde; De Bezige Bij Amsterdam 2004

Bijlage VI:

Menselijke agressie is snel een wereldwijde epidemie aan het worden. [...] Recent onderzoek ondersteunt het idee dat de ontbering van lichamelijke lustgevoelens het hoofdingrediënt is voor het ontstaan van agressiviteit. [...] Laboratoriumexperimenten met dieren tonen aan dat er een wisselwerking is tussen genot en geweld. De aanwezigheid van het ene verhindert de aanwezigheid van het andere. [...] Ik onderzocht ook de invloed van taboes op seks buiten het huwelijk in relatie tot misdaad en geweld. De vergaarde gegevens geven duidelijk aan dat bestraffende en onderdrukkende houdingen ten opzichte van seks buiten het huwelijk ook gekoppeld zijn aan lichamenlijk geweld, misdaad en slavernij. Gemeenschappen die waarde hechten aan monogamie benadrukken militaire roem en aanbidden gewelddadige goden. Deze multiculturele gegevens ondersteunen de opvatting van psychologen en sociologen die menen dat seksuele en psychologische behoeften die niet binnen het huwelijk bevredigd kunnen worden, daarbuiten vervuld zouden kunnen worden,

zonder dat dit de voorrang van de huwelijksrelatie hoeft aan te tasten. [...] Misdaad en lichamelijk geweld namen gedurende de afgelopen decennia in de Verenigde Staten schrikwekkend toe. Volgens statistieken van de FBI steeg zowel het aantal moorden als het aantal zware mishandelingen tussen 1967 en 1972 met 53 procent, terwijl het aantal gewelddadige verkrachtingen met 70 procent steeg. Deze getallen geven aanleiding tot de vraag of er een speciale relatie is tussen seksualiteit en geweld. Behalve onze statistieken over verkrachting is er ander bewijs dat aangeeft dat er in de Verenigde Staten een voorkeur is voor seksueel geweld boven seksueel plezier. Deze voorkeur wordt weerspiegeld in onze acceptatie van geweld en verkrachting en onze afwijzing van seksueel expliciete films die alleen seksuele voldoening beogen (pornografie). Lokale bioscopen tonen seksueel gewelddadige films zoals *Straw Dogs*, *Clockwork Orange* en *The Clansman*, terwijl ze films die alleen seksueel plezier tonen (*Deep Throat*, *The Devil in Miss Jones*) boycotten. De pogingen om massagesalons gesloten te krijgen is een ander voorbeeld van onze pleziervijandige houding. Blijkbaar is seks met genot immoreel en onacceptabel, terwijl we seks met geweld en pijn moreel en acceptabel vinden. [...] Volgens de joods-christelijke opvatting was het redden van de ziel het doel van het menselijk leven. Het lichaam werd slechts gezien als een belemmering van dit doel. Of in de woorden van de apostel Paulus: 'Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven' (Romeinen 8:13). Paulus was duidelijk een pleitbezorger van de onthouding van somatosensorisch genot en achtte de verheving van somatosensorische pijn onmisbaar voor het redden van de ziel. [...] Een andere verklaring [voor verkrachting van vrouwen] zou kunnen zijn dat de toenemende seksuele vrijheid van vrouwen een bedreiging vormt voor de mannelijke machtspositie en dominantie over vrouwen, welke hij door seksuele agressie handhaaft. Een verkrachting vernietigt het seksuele plezier van de vrouw en verhoogt het sadistische plezier van de man. Door middel van verkrachtingen verdedigt de man zich tegen het seksuele plezier van de vrouw, omdat haar plezier zijn machtsbasis aantast. [...] De beschikbare gegevens wijzen erop dat het rigide aanhouden van monogamie, kuisheid en maagdelijkheid leidt tot het ontstaan van gewelddadig gedrag. [...] Als we ernaar streven het genot in ons leven te verhogen, zal dit ook een effect hebben op de manier waarop we onze agressie en vijandigheid uiten. De wisselwerking tussen genot en geweld bestaat eruit dat het ene het ander verhindert. Is er veel lichamelijk genot, dan is er weinig lichamelijk geweld. Is er veel geweld, dan is er weinig genot. Deze basispremissie van de somatosensorische theorie geeft ons de middelen om een wereld te scheppen van vreedzame, affectieve en samenwerkende individuen. De wereld heeft slechts weinig tijd om paal en perk te stellen aan de omstandigheden die ons tot gewelddadige conflicten aanzetten. Moderne oorlogstechnologie heeft het mogelijk gemaakt dat een natie of een enkele persoon op grote schaal verwoesting kan aanrichten. En de grootste dreiging komt van de landen die het meest repressieve klimaat hebben voor hun kinderen en die de vrouwelijke seksualiteit en de seksuele affectie het hevigst onderdrukken. We moeten het ergste vrezen als deze landen moderne wapens weten te bemachtigen. Tragisch genoeg is dit al begonnen.

bron: Artikel 'Lichamelijk genot en de oorsprong van geweld' door James W. Prescott (neuropsycholoog, wetenschapsadministrateur bij het National Institute of Child

Health and Human Development in Bethesda, Maryland. Bestuurslid van de Amerikaanse bond van Humanisten (American Humanist Association); www.violence.de/prescott/bulletin/article-n.html; uit 'The Bulletin of The Atomic Scientists'; november 1975

Bijlage VII:

Het geminachte kind is het verslag van een te lang opgekropte woede, maar het is ook het onderzoek naar het ontstaan van die woede. Het boek heeft daardoor eerder het karakter van een aftastende vertelling dan van een wetenschappelijk betoog, is eerder een beschrijving van een vermoeden dan een vaststelling van feiten. Het vermoeden bijvoorbeeld dat wij, ondanks alle fraaie woorden, volwassenheid opvatten als onkinderlijkheid, dat het spreken over leeftijdsverschijnselen en -fasen is bedoeld om ons van alle kinderlijkheid te ontdoen, dat wij met grootbrengen het leren breken met de kindertijd bedoelen. Het vermoeden ook dat volwassenen en kinderen zich steeds verder van elkaar verwijderen omdat de sexualiteit is gaan draaien om het orgasme, de school afgestemd blijft op het weten en niet op het vragen en omdat onze cultuur vindt dat er één waarheid is. Het bange vermoeden tenslotte dat er een verband bestaat tussen de manier waarop walvissen, zeehonden, inheemse orchideeën en kinderen worden behandeld, terwijl de kindercultuur, waaronder het kinderboek, wordt beheerd door de pedagogische maffia. Uit niets blijkt dat Guus Kuijer, de veelgeprezen en bekroonde schrijver van kinderboeken, kinderen ook per se 'betere mensen' vindt. Ze komen als net zulke 'aardige rotzakken' naar voren als andere mensen maar er wordt gewezen op een riskant verschil: kinderen hebben nauwelijks macht en die zullen ze ook nooit krijgen. Er lijkt maar één manier te zijn om macht te verwerven en die berust op het elimineren van je kinderlijkheid.

bron: Tekst op de omslag van het boek 'Het geminachte kind' door Guus Kuijer; Druk Tulp Zwolle; 1980

Bijlage VIII:

De heersende elite heeft de machtsposities binnen de staat in handen. Zij vormt de regeringscoalitie en heeft vertakkingen naar de hoge colleges van staat en de bureaucratie. Zij bepaalt de inhoud van de politieke agenda en formuleert, om aan de macht te blijven, een ideologie, een missie, een beleidsdocument of een regeringsverklaring. Dit leidt tot een bias bij de zittende machthebber, wat inhoudt dat zij bewust of onbewust met vooroordelen werken waardoor sommige maatschappelijke problemen wel politiek worden en andere niet. [...] De vooroordelen leiden tot politiek correct denken. Democratische elites beslissen dat bepaalde strijdpunten niet op de agenda komen omdat zij de democratische gezindheid en de verstandelijke vermogens van de bevolking niet voor de volle honderd procent

vertrouwen. [...] De conclusie moet zijn dat de journalisten steeds minder bezig zijn met het objectiveren van het nieuws, maar zelf keuzen maken en de lezers voortdurend interpretaties voorschotelen. De redacties van de kranten maken vooraf keuzen over welke kandidaat of politieke partij zij gaan steunen of gaan tegenwerken. Zij geven niet alleen nieuwsfeiten door, maar maken steeds meer zelf het nieuws en daarmee ook de politiek. Het gevaar voor kranten en journalisten is dat zij vanwege de eigen politieke rol een onderdeel worden van de politieke strijd. [...] In de wetenschap ontstaat een wetenschappelijke revolutie als een criticus het bestaande wetenschappelijke paradigma uitdaagt met een nieuwe theorie. De bestaande wetenschappers kunnen de criticus eerst nog marginaliseren, excommuniceren of zelfs demoniseren, maar de uitdager krijgt steeds meer aanhangers en uiteindelijk het gelijk aan zijn kant. Op een gegeven moment kantelen de verhoudingen en komt er een nieuw wetenschappelijk paradigma tot stand.

bron: Uit het boek 'Een onderbroken evenwicht in de Nederlandse politiek - Paars II en de' door Jouke de Vries en Sebastiaan van der Lubben; Van Gennep; Amsterdam; 2005

Bijlage IX:

We leven zoals dat heet in een geïndividualiseerde samenleving die bevolkt wordt door mondige burgers. Zeggen wat je vindt en doen wat je zegt, is in die wereld een vanzelfsprekendheid geworden. Maar paradoxaal genoeg is in die wereld het waarachtige onafhankelijk denken een schaars goed geworden. Daarom draag ik dit boek in laatste instantie op aan de vrienden van het vrije woord.

bron: Uit het boek 'De stamtafel regeert' door Willem Breedveld (commentator en columnist voor Trouw en docent politiek en media aan de Universiteit van Leiden); Spectrum Utrecht; 2005

Bijlage X:

Fascisten kunnen alleen een plek krijgen nadat het socialisme krachtig genoeg is geworden om op een af andere manier mee te besturen, zodat er een groep gedesillusioneerden ontstaat onder de oorspronkelijke aanhang van arbeiders en intellectuelen. [...] De legitimatie van geweld tegen een gedemoniseerde interne vijand brengt ons dicht bij het hart van het fascisme. [...] Terwijl de resten van de Rijksdag nog nasmeulden, ondertekende president Von Hindenburg op 28 februari een 'Besluit voor de bescherming van de mensen en het land', daarbij gebruikmakend van de volmachten van artikel 48. Het Besluit van de Rijksdagbrand verdaagde alle vrijheid van meningsuiting, het recht op samenscholing, bezit en persoonlijke vrijheid, stond de autoriteiten toe om naar goedgevoelende verdachte 'terroristen' te arresteren (in dit geval communisten), en gaf de federale regering het gezag over de politiemacht van de

deelstaten. Daarna waren er maar weinig Duitsers op voorbereid om, bij afwezigheid van hulp van de politie, de rechterlijke macht of andere autoriteiten, iets te doen tegen de losbarstende bruinhemden die joodse advocaten en magistraten uit de rechtszalen verdreven, of linkse kantoren en kranten plunderden. [...] Daarom moet in een bruikbare definitie van het fascisme ook voorkomen worden dat het fascisme als een geïsoleerd verschijnsel wordt behandeld, los van de omstandigheden en de medeplichtigen. Het fascisme aan de macht is een mengsel, een krachtig amalgaam van verschillende, maar verenigbare conservatieve, nationaal-socialistische en extreem-rechtse ingrediënten, bijeengehouden door gemeenschappelijke vijanden en het gemeenschappelijke verlangen naar een herboren, gerevitaliseerd en gezuiverd land, welk offer aan vrije instituties en gerechtigheid hiervoor dan ook gebracht moet worden. De exacte verhoudingen van de onderdelen van het mengsel zijn het gevolg van processen: keuzen, bondgenootschappen, compromissen, rivaliteiten. Het fascisme in actie heeft meer weg van een netwerk van relaties dan van een vaststaande essentie.

bron: Uit het boek 'De anatomie van het fascisme' door Robert O. Paxton; Vertaald door Edzard Krol; Uitgeverij Bert Bakker; 2005; Oorspronkelijke titel 'The Anatomy of Fascism'; 2004

Bijlage XI:

Het gevaar bestaat dat we onze maatschappij modelleren naar iets waar we ooit bang voor waren – de controlerende en alziende staat die al ons doen en laten in de gaten houdt. Barry Hugill van Liberty zegt erover: ‘Toen de Berlijnse Muur viel en daarmee het sovjetregime, stond de pers bol van de artikelen over de onderdrukking in deze landen, vooral in Oost-Duitsland en werd er van alles geschreven over de dossiers die de Stasi bijhield. Iedereen had een dossier en alles werd vastgelegd en mensen zeiden dat de Koude Oorlog daarom gewonnen was, om dat soort dingen te voorkomen. Maar nu gaan we zelf die kant op – nu wil de regering dat iedereen zich kan identificeren en wordt er informatie over mensen verzameld en vastgehouden om het hebben van die informatie.’

bron: Uit het boek '50 feiten die de wereld moeten veranderen' door Jessica Williams; Vertaald door Lucie van Rooijen; Oorspronkelijke titel '50 Facts That Should Change the World' (2004); Uitgeverij Bert Bakker; 2006